

ת"פ 38487/01/20 - מדינת ישראל נגד שמעון בן מויאל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 38487-01-20 מדינת ישראל נ' מויאל
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה
מאשימה מדינת ישראל
נגד שמעון בן מויאל
נאשם

החלטה

בקשה לקבלת נתונים סטטיסטיים בהתאם לסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן - חסד"פ).

ההליכים עד כה

- ביום 5.10.20 דחיתי את בקשת הנאשם לביטול כתב האישום בשל טענה להגנה מן הצדק. בקצרה אציין כי הנאשם טען שמעיון באסופת מקרים בהם ערכה המאשימה הסדר מותנה עם חשודים בעבירות בעלות נסיבות דומות, ניתן להסיק שהוא הופלה לרעה בכך שהוגש נגדו אישום תחת הצעה להסדר מותנה. בהחלטתי ציינתי כי על פני הדברים אין מדובר במקרה של אכיפה בררנית, שכן עניינו של הנאשם אינו עומד בתנאי הסף לעריכת הסדר מותנה וזאת לאור הודעת המאשימה שתעתור לעונש הכולל מאסר בפועל באם יורשע (סעיף 67א(ד)(1) לחסד"פ). עם זאת ציינתי שהגם שהמאשימה נהנית מחזקת התקינות המנהלית, יש לבחון אם החלטתה לעתור לעונש הכולל מאסר בפועל אינה מהווה, כשלעצמה, אכיפה בררנית, וזאת על רקע משמעות הדבר, היינו היעדר אפשרות להציע הסדר מותנה.
- בסופו של יום דחיתי טענות אלו וקבעתי שהגם שניתן למצוא מקרים בודדים שאינם שונים מהותית מעניינו של הנאשם ובהם נערכו הסדרים מותנים עם חשודים, לא הוכחה אכיפה בררנית במקרה זה, וזאת לאור שיקול הדעת הרחב שיש למאשימה לצורך בחירה בין הגשת אישום לבין עריכת הסדר מותנה; השונויות הקיימת לעולם בין מקרה למקרה והעובדה שלעולם ימצאו מקרים "חריגים" ולא יושג שוויון מתמטי; וכי אין לומר שהמאשימה נהגה אחרת לאורך זמן ובאופן שיטתי. (להלן - ההחלטה הקודמת).

הבקשה וטיעוני הצדדים

- לאחר מתן ההחלטה הודה הנאשם בעובדות האישום והתבקש תסקיר בעניינו. טרם הטיעונים לעונש עתר

הסנגור לקבל במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, רשימה של "כל כתבי האישום שהוגשו בעבירות פציעה באותה רמת חומרה" הסנגור טען כי מאז ההחלטה הקודמת נוספו לרשימת המקרים בהם נערכו הסדרים מותנים עם חשודים 23 מקרים דומים, מהם שישה של לשכת תביעות חוף. כן טען הסנגור שניסה ולא הצליח למצוא פסיקה "שדומה למקרה שלנו" וטענתו היא שהנתונים דרושים לו על מנת לבסס טענה להגנה מן הצדק. לא הוסבר אם הכוונה היא לטענה להגנה מן הצדק בשלב העונש או שמא הכוונה לעורר מחדש הבקשה לביטול כתב האישום בשל כך שלא נערך עם הנאשם הסדר מותנה.

4. המאשימה התנגדה לבקשה וטענה כי מדובר בבקשה דומה לזו שנדחתה והפעם "בכסות של בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ". לגופו של עניין נטען שהחומר המבקש אינו רלוונטי ואין בו לסייע לנאשם בהגנתו. המאשימה שבה על טענתה לפיה החלטתה לעתור לעונש הכולל מאסר בפועל, באם יורשע הנאשם, אינה בלתי סבירה באופן המצדיק התערבות. לאור כך ביקשה היא לדחות הבקשה.

דין והכרעה

5. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, ראיתי לדחות הבקשה. כאמור, הבקשה עניינה קבלת נתונים סטטיסטיים על מנת שיהיה בהם לסייע לנאשם לבסס טענה להגנה מן הצדק. ודוק: אין מדובר בבקשה נוספת להגנה מן הצדק, אלא עסקינן בשלב המקדמי והוא קבלת נתונים לצורך טיעון בנושא. נושא זה נידון בהרחבה במסגרת בג"ץ 4922/19 **אפריים נוה נ' מדינת ישראל** (9.12.2019) (להלן - **עניין נוה**). לענייננו חשוב לציין כי המסגרת הדיונית הנכונה היא לפי סעיף 108 לחסד"פ וכי על הנאשם להניח תשתית ראייתית לביסוס הדרישה בדבר גילוי מידע ומסמכים. בעניין זה נקבע כי "טיבו של הנטל הראשוני המוטל על הנאשם ייבחן בכל מקרה לפי נסיבותיו, אך מובהר כי הרף לצורך קבלת מידע ומסמכים נמוך מהרף שנדרש לצורך סתירת חזקת התקינות ולהוכחת האכיפה הבררנית עצמה" (**עניין נוה**).

6. ומן הכלל אל הפרט. לאחר עיון בטיעוני הנאשם לא סברתי כי הונחה תשתית ראייתית מספקת בדבר אכיפה בררנית לכאורה, שדי בה על מנת לחייב את המאשימה להמציא נתונים להגנה. בעניין זה טען הסנגור כי חיפש ולא מצא מקרה "דומה" לענייננו. הנאשם לא פירט למה כוונתו בכך שלא מצא מקרה "דומה". האם הכוונה שלא מצא שהוגשו כלל כתבי אישום בעבירה זו; האם לא מצא שהוגשו כתבי אישום בנסיבות עובדתיות דומות; האם לא מצא שהוגשו כתבי אישום נגד נאשמים בעלי עבר דומה. כל זאת לא פירש הסנגור. אכן, הסנגור ביקש לקבל את כתבי האישום שהוגשו "באותה רמת חומרה" ואולם אף בכך אין להסביר האם הכוונה היא לרמת חומרה של המעשה האלים או של הפציעה שנגרמה.

7. כך או כך, אין די לדעתי באמירה לפיה הסנגור חיפש ולא מצא מקרים דומים כדי לעמוד בנטל הראייתי הנדרש. מדובר באמירה לאקונית שאינה יכולה לבסס תשתית ראייתית מספקת לצורך עמידה בנטל הראשוני, אף אם הוא נמוך יחסית. ודוק: אין לשכוח כי העבירה שיוחסה לנאשם אינה חריגה אלא נאכפת באופן תדיר והדברים אינם טעונים ראיה. משכך, קשה להלום שדי באמירה לפיה הסנגור לא מצא מקרה דומה כדי לחייב את המאשימה להמציא נתונים לסתירת טענה זו. לדידי, כאשר אין מדובר בעבירה שאכיפתה אינה שגרתית, יש לדרוש מהנאשם למצער לפרט באילו מאגרים חיפש ולשכנע שעשה זאת בשקידה ראויה, אגב צירוף פלט של תוצאת החיפוש. כאשר לא נעשה כך, אין

לומר שהנאשם עמד בנטל הראשוני להניח תשתית ראייתית מספקת המלמדת על אכיפה בררנית לכאורית (הערה: למען הסר ספק, אפנה למשל לע"פ 15379-09-19 **בנעיון נ' מדינת ישראל** (21.11.2019) בו הוגש כתב אישום בגין נסיבות דומות יחסית, אף כלפי נאשם נעדר עבר פלילי, ללמדנו שלא נערך חיפוש בשקידה ראויה).

8. התוצאה היא שלא הונחה תשתית ראייתית מספקת ודין הבקשה להידחות. אציין כי בקשה זו מבססת שוב את המסקנה לפיה האצבע על "הדק" בקשות אלו קלה מידי ופעמים רבות בקשות מסוג זה מועלות ללא ביסוס עובדתי ראוי ומחייבות את בתי המשפט להשקיע זמן לא מבוטל לריק. ראוי להפנות בנושא זה לדבריו של כב' השופט עמית עת התייחס לבקשה לקבלת נתונים על אודות מספר התיקים בהם הוגש כתב אישום בגין עבירת אינוס שלא כללה חדירה ממש וציין: "לדידי, בקשה זו מעידה על הקלות הבלתי נסבלת של העלאת טענה לאכיפה בררנית ועל הצורך בהצבת תשתית ראייתית ראשונית" (עניין **נוה**, פסקה 30; וראו גם בע"ח 55551-02-21 **ש"ק נ' מדינת ישראל** (23.5.2021)).

9. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"א, 16 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.